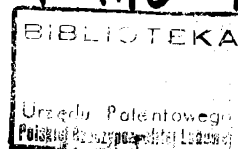

2 maja 1927 r.

F41c 5/00

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 5698.

Kl. 72 h 5.

Rudolf von Frommer
(Budapeszt, Węgry).

Samoczynna broń palna.

Zgłoszono 11 sierpnia 1921 r.

Udzielono 27 sierpnia 1926 r.

Pierwszeństwo: 8 maja 1917 r. (Węgry).

Wynalazek dotyczy samoczynnej broni palnej, którą można łatwo kilkoma rękoczynami rozłożyć i złożyć. Dzięki budowie poszczególnych jej części składowych, w jednej i tej samej fabryce można produkować dwa typy broni, np. dwa rodzaje pistoletów samoczynnych: pistolet z kurkiem i bez kurka, to znaczy pistolet z kurkiem ukrytym wewnątrz broni. Z punktu widzenia przemysłowej wytwórczości jest to wielka zaleta, ponieważ, gdy broń się sprzedaje osobom prywatnym, trzeba się liczyć z gustem nabywcy. Dotychczas fabryka pistoletów z kurkiem zewnętrznym jak też wewnętrznym musiała mieć dwa oddzielne duże kosztowne oddziały, składające się z kilkuset obrabia-

rek, odpowiedniej ilości przyrządów specjalnych, narzędzi i sprawdzianów.

Rysunek przedstawia przykład wykonania wynalezionej broni. Przedstawione są obydwie typy, które po zastosowaniu części pomocniczych mogą być otrzymane z jednego typu podstawowego.

Fig. 1 przedstawia przekrój broni złożonej; fig. 2 — przekrój poziomy według linii A—B fig. 1; fig. 3 i 4 — komorę zamkową w widoku z boku i z przodu; fig. 5 i 6 — zamek w widoku z boku i z przodu; fig. 7 i 8 — lufę w widoku z boku i z przodu; fig. 9 i 10 — część składową w przekroju i widok jej z tyłu; fig. 11 — rzut poziomy chwytu; fig. 12 i 13 — odpowiadający fig. 1 i 2 inny typ pistoletu; fig. 14 — część

składowa, pistoletu drugiego typu; fig. 15—widok zewnętrzny pistoletu drugiego typu.

Na chwycie 1 jest umocowana lufa 2, której nasadki 3 wchodzą w odpowiednie rowki 4 chwytu. Łożysko lufy 5, które jest przewiercone nawylot, obejmuje lufę dokładnie i jest prowadzone w chwycie, nasuwa się na lufę od przodu, przyczem przedni pierścień wodzący 6 naciska dosyłaającą sprężynę 8, znajdującą się na żerdzi 7.

Zamek 9 wsuwa się od tyłu do łożyska lufy i łączy się z nią zapomocą kapturka 10 o zamknięciu bagnetowem. Kapturek ma wewnątrz nasadki 11 (fig. 9 i 10), które przy pewnem jego położeniu wchodzą do odpowiednich rowków 12 łożyska 5. Rowki te są tak umieszczone, że gdy się obróci kapturek z położenia spoczynku o 90° , nasunie się go na łożysko lufy i znów się go obróci w położenie pierwotne, nasady 11 wkręca się w rowki 12 i unieruchamia kapturek na łożysku. By kapturek zabezpieczyć przed mimowolnem przekręceniem, wyciąg 13 jest zakończony sprężynującą lub znajdującą się pod działaniem sprężyny przedłużnicą 14, na której siedzi trzpień 15. Trzpień 15 wchodzi do otworu 16 kapturka i zabezpiecza go przed obróceniem się. Na chwycie 1 (fig. 11 i 15) znajduje się część zatrzymująca, np. w postaci rygla 17. Górny koniec rygla wchodzi w wycięcie 18 łożyska lufy. W tylnem położeniu łożyska wycięcie 18 znajduje się dokładnie naprzeciw rygla; pistolet można tylko w tem położeniu rozłożyć. Rygiel 17 ma zaczep 20, który wchodzi do ładownika 19. Gdy ostatni nabój jest wystrzelony, donośnik 21 podnosi zaczep 20, wskutek czego rygiel zatrzymuje przesunięte łożysko lufy w tylnem położeniu. Kapturek 10 może być także wykonany, jak wskazuje fig. 14; w tym wypadku ma on jeszcze pokrywę 22, która zachodzi na kurek 23 i zupełnie go zakrywa (fig. 12 i 13), tak, że w ten sposób pistolet zamienia się na bezkur-

kowy, gdyż kurek będzie niewidzialny (fig. 15). Taka konstrukcja umożliwia fabrykację dwóch rodzajów pistoletów na jednym zespole maszyn, gdyż prawie wszystkie części składowe w obu typach są jednakowe.

Broń rozkłada się w sposób następujący:

a) przesuwają się łożysko lufy ku tyłowi, przyczem, gdy ładownik jest wypróżniony, rygiel 17 samoczynnie zatrzymuje komorę w tem położeniu. Jeżeli ładownika w pistolecie nie ma, to rygiel 17 wsuwa się w wycięcie 18 komory od ręki.

b) Następnie wypycha się nadół trzpień 15, obraca się kapturek 10 np. o 90° , i zdejmuje się go z komory.

c) Po wysunięciu rygla 17, pod działaniem sprężyny dociskającej 8, łożysko lufy zsuwa się z lufy, skutkiem czego można wyjąć, jako oddzielne części, zamek 9, osadzoną w chwycie lufy żerdź sprężyny 7 i samą sprężynę dosyłaającą.

W ten sposób zapomocą trzech prostych rękoczynów, można pistolet zupełnie rozłożyć, dzięki czemu można go łatwo dokładnie oczyścić i utrzymywać w należytym porządku.

Broń się składa w podobnie prosty sposób, wykonywując rękoczyny powyższe w porządku odwrotnym.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Samoczynna broń palna, znamienne na tem, że posiada osadzoną w chwycie zapomocą nasadek wchodzących w rowki, lufę, łożysko lufy przewiercone nawylot, otaczające lufę i zakładane na nią od przodu, zamek, wkładany do łożyska lufy od tyłu, oraz kapturek, łączący zamek z komorą zamkową i połączony z nią zapomocą zamknięcia bagnetowego.

2. Wykonanie broni samoczynnej według zastrz. 1, znamienne na tem, że kapturek łączący zamek z łożyskiem lufy jest umocowany zapomocą sprężynującej lub zo-

stającej pod działaniem sprężyny przedłużnicy wyciągu, przyczem trzpień (15) przedłużnicy wchodzi do otworu kapturka.

3. Wykonanie samoczynnej broni palnej o zamku kurkowym według zastrz. 1, znamienne tem, że kapturek łączący zamek z łożyskiem lufy posiada pokrywę, zakrywającą kurek, aby przez zastosowanie tej pokrywy otrzymać pistolet bezkurkowy.

4. Wykonanie samoczynnej broni pal-

nej o zamku kurkowym według zastrz. 1, znamienne tem, że zatrzymywacz, który unieruchamia łożysko lufy w tylnem położeniu dla nałożenia względnie zdjęcia kapturka, posiada zaczep, wystający ponad donośnik ładownika.

Rudolf von Frommer.

Zastępca: S. Pawlikowski,
rzecznik patentowy.

